

Να περάσουμε στη θέση του καλού ληστή.

π. .Συμεών .Κραγιόπουλος (†).

Λέει ο Απόστολος: «Ο λόγος ο του Σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι» (Α' Κορ. 1:18).

Αυτά τα λόγια του αποστόλου Παύλου μας χρειάζονται για να καταλάβουμε κάτι άλλο, που έχει σχέση με το περιστατικό των δύο ληστών (Λουκ. 23:29-43), και θα παρακαλούσα να το προσέξουμε. Το ακούσαμε και χθες το βράδυ, το ακούσαμε και σήμερα και το ξέρουμε από μικρά παιδιά.

Νομίζω, αδελφοί μου, ότι σ' αυτό το περιστατικό των δύο ληστών θα μπορούσαμε όλοι μας να βρούμε τον εαυτό μας· και κοντά σε μας και άλλοι πολλοί.

Ο Χριστός πέθανε, έφυγε απ' αυτόν τον κόσμο, αλλά άφησε την Εκκλησία. Και η Εκκλησία είναι ο συνεχιζόμενος Χριστός εις τους αιώνες. Και επομένως ο ίδιος ο Χριστός εξακολουθεί να υπάρχει μέσα στην Εκκλησία του. Και όλοι εμείς βρεθήκαμε να είμαστε μαζί με τον Χριστό μέσα στην Εκκλησία του, όλοι εμείς. Όχι μόνον εμείς που είμαστε τώρα

εδώ ή όσοι αυτή την ώρα είναι στις εκκλησίες, αλλά και άλλοι άνθρωποι αδιάφοροι κλπ., είναι όμως χριστιανοί, είναι ορθόδοξοι χριστιανοί. Και όπως ο Χριστός σταυρώθηκε τότε, ο Χριστός εν τη Εκκλησία του και ως Εκκλησία συνεχώς σταυρώνεται.

Δεν χρειάζεται να μας το τονίσει κανείς ιδιαίτερα. Το βλέπουμε αυτό μέσα στη ζωή την καθημερινή που ζούμε και παλαιότερα και στο πρόσφατο παρελθόν, αλλά και στο παρόν. Τι δεν λέγεται κατά της Εκκλησίας, τι δεν γίνεται εναντίον της Εκκλησίας. Πάσχει η Εκκλησία, σταυρώνεται η Εκκλησία. Και μαζί με την Εκκλησία και εμείς.

Άλλος έτσι, άλλος αλλιώς, βρεθήκαμε και εμείς με τον Χριστό που σταυρώνεται τώρα. Άλλοι από τα δεξιά, άλλοι από τα αριστερά συσταυρούμενοι και εμείς. Και δεν είναι λίγοι οι χριστιανοί, καθόλου δεν είναι λίγοι, μπορεί να φαίνονται λίγοι, αλλά στην πραγματικότητα είναι πολλοί οι χριστιανοί εκείνοι που περίπου λένε όπως ο ληστής: «Εάν είσαι συ ο Χριστός, σώσον σεαυτόν και ημάς».

Πόσοι και πόσοι Χριστιανοί δεν γνώρισαν ακόμη την δύναμη του Χριστού, δεν γνώρισαν ακόμη την δύναμη της Εκκλησίας, δεν γνώρισαν ακόμη το θαύμα αυτό που επήγασε από τον Σταυρό του Κυρίου, από τη θυσία του Χριστού, το θαύμα αυτό που υπάρχει μέσα στην Εκκλησία. Τη δύναμη αυτή τη θεϊκή, που έρχεται στον καθένα που πιστεύει, δεν τη γνώρισαν και απλώς βρέθηκαν χριστιανοί και υποφέρουν, όχι βέβαια γιατί είναι χριστιανοί. Όπως και οι ληστές αυτοί δεν είναι σταυρωμένοι, επειδή ήταν του Χριστού άνθρωποι, αλλά συσταυρώθηκαν με τον Χριστό, γιατί ήταν αυτό που ήταν: ληστές, κακούργοι. Απλώς συνέπεσε να συσταυρωθούν με τον Χριστό.

Ποιος άνθρωπος δεν έχει βάσανα σ' αυτόν τον κόσμο, ποιος άνθρωπος δεν έχει σταυρούς μ' αυτή την έννοια σ' αυτόν τον κόσμο; Υπάρχουν λοιπόν πολλοί οι οποίοι, σαν αυτόν τον ληστή, μια και βρέθηκαν να είναι πιστοί κάπως, μια και βρέθηκαν να είναι χριστιανοί, μια και βρέθηκαν να γνωρίζουν τον Χριστό, να είναι στην Εκκλησία του Χριστού, θα ήθελαν ο Χριστός ως Χριστός να νικήσει τους πάντας, να νικήσει τα πάντα και να σώσει τον εαυτό του, την Εκκλησία του και να σώσει και αυτούς.

Πολλοί χριστιανοί το θέλουν αυτό, το επιθυμούν αυτό, προσεύχονται κιόλας να σωθούν από τις ασθένειες, από άλλες δυστυχίες, να σωθούν από άλλα βάσανα, να σωθούν, όπως είπαμε, από διάφορους σταυρούς.

Πάρα πολλοί χριστιανοί βρέθηκαν να 'ναι χριστιανοί. Βρέθηκαν να είναι χριστιανοί, βρέθηκαν να είναι με την Εκκλησία, η οποία σταυρώνεται. Αλλά η όλη στάση τους απέναντι στον Χριστό, η όλη στάση τους απέναντι στην Εκκλησία, απέναντι στην αλήθεια είναι αυτή: Όλο και περιμένουν, όλο και ελπίζουν, αλλά έχοντας όμως το μικρόβιο βαθιά μέσα στην ψυχή τους: «Τι έχει να περιμένει κανείς από την Εκκλησία, τι έχει να περιμένει κανείς από έναν Χριστό που πεθαίνει τώρα εκεί, επάνω στον Σταυρό;» Βαθύτερα έχουν αυτό το μικρόβιο. Και κατά κάποιο τρόπο αυτό το μικρόβιο τους οδηγεί στους απολλυμένους, στους χαμένους.

Πόσοι άραγε απ' αυτούς που εννοώ αυτή τη στιγμή, πόσοι άραγε θα έσκυβαν το κεφάλι με ταπείνωση στον Κύριο και θα του έλεγαν: «Χριστέ μου, εσύ ξέρεις, γνωρίζεις και μένα, γνωρίζεις και όλα αυτά που μου χρειάζονται, που πρέπει να πάθω. Και αναθέτω τον εαυτό μου σε σένα. Δεν με απασχολεί ό,τι κι αν πάθω· αρρώστιες, άλλα παθήματα, ταπεινώσεις, αδικίες, άλλα βάσανα, ό,τι επιτρέψεις εσύ, Θεέ μου, διότι όλα μού αξίζουν».

Και τρέμοντας μάλιστα κανείς, τρέμοντας και από φόβο και από ευλάβεια και από δέος, όπως λέει ο δεύτερος ληστής, «πώς ο Θεός οικονόμησε έτσι τα πράγματα –να πει κανείς για τον εαυτό του– πως οικονόμησε έτσι τα πράγματα ο Θεός και συμπάσχω και εγώ και συγκαταδικάζομαι και εγώ με τον Κύριο!».

Όλα αυτά τα οποία γίνονται σήμερα και ακόμη θα χειροτερέψουν τα πράγματα και θα στοιχίζει πράγματι να είσαι χριστιανός, κι αυτό να το θεωρείς μεγάλη τιμή, μεγάλη ευλογία από τον Θεό, μεγάλη χάρη, και όσα κι αν παθαίνεις, να λες ότι μου αξίζουν.

Παρακαλώ, αδελφοί μου, να προσευχηθούμε να μας φωτίσει ο Θεός, γιατί τα λόγια που λέμε είναι τόσο φτωχά· με τα λόγια δεν γίνεται τίποτε. Να μας φωτίσει ο Θεός, να μας δώσει ο Θεός το μυστικό φως αυτό,

όπως και στον ληστή, για να φωτισθούμε, για να δούμε καλύτερα τα πράγματα. Να ξεφύγουμε το γρηγορότερο από την κατάσταση αυτή του άλλου ληστή, διότι οι περισσότεροι είμαστε στη θέση εκείνη.

Μπορεί να μην είμαστε άνθρωποι που κάνουμε κακουργήματα όπως έκανε αυτός, αλλά η στάση όμως που παίρνουμε οι περισσότεροι από μας, καθώς βρεθήκαμε να είμαστε στην Εκκλησία, βρεθήκαμε να είμαστε χριστιανοί, βρεθήκαμε να συμπάσχουμε με την Εκκλησία, με τον Χριστό, μοιάζει με τη στάση αυτή του μη καλού ληστή.

Να μας φωτίσει ο Θεός, να μας βοηθήσει, να μας ενδυναμώσει ο Θεός, όχι αργότερα, σήμερα να γίνει αυτό το θαύμα, να περάσουμε από τους χαμένους, τους απολλυμένους στους σεσωσμένους. Γιατί είναι οι απολλύμενοι αυτοί; Έχουν το μικρόβιο μέσα τους, δεν εξετίμησαν ακόμη αυτό που έκανε ο Θεός, δεν είδαν ακόμη αυτό που έκανε ο Θεός και αρχίζουν «η Εκκλησία, οι παπάδες, τα βιβλία τα εκκλησιαστικά, το Ευαγγέλιο κλπ». Μπορεί να μην το λέει κανείς με τα λόγια, αλλά βαθύτερα υπάρχει αυτό το μικρόβιο, και να μην έχει καμιά αμφιβολία ότι έτσι εντάσσει τον εαυτό του μεταξύ αυτών οι οποίοι θα χαθούν.

Να μας φωτίσει ο Θεός και να μας βοηθήσει να περάσουμε, αδελφοί μου, πέρα απ' αυτό το μικρόβιο, να μας βοηθήσει ο Θεός, εκείνος να κάνει το θαύμα του. Αλλά να έχουμε κι εμείς τη διάθεση αυτή, ό,τι κι αν μας στοιχίσει, να μιμηθούμε τον ληστή, όχι απλώς λέγοντας το «Μνήσθητί μου, Κύριε». Γιατί αυτό όλοι το πιάσαμε και το λέμε, αλλά φοβούμαι ότι, τις πιο πολλές φορές, το αξιοποιούμε αυτό περίπου σύμφωνα με τα λόγια του πρώτου ληστή, του κακού ληστή, μήπως και κάνει κάτι ο Χριστός και μας απαλλάξει από τίποτε. Και δεν λέμε τα πρώτα εκείνα, ότι εμείς καλά να πάθουμε, δικαίως πάσχουμε, «άξια γαρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν».

Και να ομολογούμε ότι ο Κύριος είναι ο δίκαιος, ο αγαθός, ο φιλόανθρωπος, ο όλος αγάπη, και όχι να αφήνουμε έτσι ή αλλιώς με τον έναν ή τον άλλο τρόπο κάποιο παράπονο, ότι μας αδικεί. Να μας φωτίσει ο Θεός και να μας βοηθήσει, αδελφοί μου, να ξεπεράσουμε οριστικά τη θέση και την κατάσταση του κακού ληστή και να περάσουμε στη θέση του άλλου, του καλού ληστή.

Και έτσι σαν τέτοιοι να ζήσουμε τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής μας, για να ακούσουμε και εμείς μια μέρα, καθώς θα φεύγουμε απ' αυτόν τον κόσμο –στον ληστή το είπε διότι έφευγε, εκείνη την ημέρα έφευγε· αν ζούσε, θα του έλεγε, «όταν έρθεις εκεί, θα σε βάλω στον παράδεισο», αλλά ο Χριστός έβλεπε ότι πεθαίνει. Μπορεί κάποιος από μας το βράδυ να πεθάνει, με συγχωρείτε που το λέω. Όταν θα έρθει λοιπόν εκείνη η ώρα, να πει και σε μας ο Κύριος: «Σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω».

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιπούλου “Σταυροαναστάσιμα”, Β' έκδοση, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2003, σελ. 175 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>